

Om het nu

- 1 Niet smijten 9
- 2 Kelder 25
- 3 Heiloo 35
- 4 Brandend zand 45
- 5 Om het nu 57
- 6 *Langs de Lijn* 73
- 7 Mysteryland 81
- 8 Achterdeur 95
- 9 Los 103
- 10 Opzouten 115
- 11 Genade 125
- 12 Binnenbrand 133
- 13 Op afspraak 139
- 14 Door 149

De voordeur staat op een kier; er komt een walm uit van overvolle asbakken, bier, hasj, cokeblows en een plee die nooit is schoongemaakt. Als ik naar binnen ga, weigert mijn keel heel even de lucht door te laten.

Drie meisjes van hoogstens zestien hangen op de banken, roken sigaretten en doen iets met hun telefoontjes. Dianne en Billy staan aan de rand van het barretje in de keuken een joint te draaien. Het is rustig voor een vrijdagavond. Ik gooi de balkondeur open om lucht binnen te laten.

Toen ik nog in Heiloo woonde en hier in Castricum op school zat, zat ik ongeveer om de dag bij Colin om te blowen, te drinken en triktrak of Risk te spelen. Sinds ik in Amsterdam woon, kom ik nog eens in de twee weken langs om pillen en poeder te droppen en geld te halen, en meestal blijf ik plakken. Voor zijn envelop hoef ik het eigenlijk niet meer te doen, en het is misschien verstandiger om hier niet gezien te worden, maar het is handig om

wat contacten in stand te houden en meestal vermaak ik me hier wel.

‘Waar is Colin?’ vraag ik in de stilte tussen twee tracks van Jay-Z.

‘Hier.’ Zijn luie stem komt vanachter de dunne, grauwe muur tussen woon- en slaapkamer.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Even bezig.’

‘Trek je ’m er niet af?’

Ik pak een biertje uit de koelkast, ga op een van de drie scharrige banken zitten roken en kijk naar buiten over aangeveegde straatjes en de stapels zielloos materiaal waarin de ambtenaren wonen.

Billy en Dianne hebben het over nieuwe beveiligingspoortjes bij de Media Markt. De drie jonge meiden blijken uit Amsterdam-Oost te komen en op camping Bakkum te staan en proberen elkaar over te halen om uit te gaan of juist hier te blijven. Een van hen – ik schat haar vijftien – ziet dat ik haar bekijk en kijkt schichtig weg. Te jong en te dun voor mij, maar van Colin, die twee koppen kleiner is dan ik en te lui om naar buiten te gaan, begrijp ik wel dat hij dit hier laat hangen.

‘Wat wil je worden als je later groot bent?’ vraag ik haar. Ze doet alsof ze het niet hoort en klooit wat met haar mobieltje, maar begint wel te blozen.

Billy, een bouwvakker met een hoofd dat past bij zijn hamerduimen, geeft zijn joint door – een milde hasj, pollem of iets dergelijks. Op tv wroet iemand in het karkas van een schaap en slobbert vocht uit een bruin orgaan. Colin wast in het keukentje zijn handen, pakt een fles cola uit de koelkast en zet hem aan zijn mond. Maximale *backwash*, geen cola voor mij vanavond. Hij knikt dat ik mee moet komen en loopt het halletje weer in, waar hij me een envelop geeft met tweeduizend euro aan frommelige briefjes van tien, twintig en vijftig. Ik geef hem een nieuwe voorraad roze honderdtachtigjes en appeltjesspeed. De pillen laat hij achter een plaat in de meterkast zakken; de speed gaat de vriezer in.

Op zijn zwarte trainingsjack ligt roos. Een paar maanden terug klopte hij op een avond zijn schou- ders boven een spiegel af, haalde zijn handen flink door zijn zwarte *blockhead*, trok met een bankpas een lijn en snoof die op. Gewoon, om eens te proberen. Vond hij grappig.

Dianne kijkt naar mij. Ze heeft er zin in. Een paar weken eerder maakte ik de fout om erop in te gaan en met haar naar de duinen te rijden. Sindsdien ne- geer ik haar sms'jes, maar ze mag het natuurlijk blij- ven proberen. Dat zal ze ook blijven doen zolang ze vermoedt dat ik coke, speed of pillen bij me heb. Maar ze maakt weinig kans vanavond; ik ben nuch-

ter en dan trekt haar witte vlees niet zo. Bovendien heb ik geen zin in haar gelul aan mijn kop, en al helemaal niet in het gelul als mensen horen dat ik me tot haar heb verlaagd.

Uit de overvolle vuilnisbak in de hoek van de keuken walmt de lucht van rottende pizzaresten en bananen. Ik verhuis naar een bank aan de andere kant van de kamer. Door de open balkondeur komt een vette zwarte strontvlieg de kamer binnen en landt op de salontafel tussen twee grauwe hompen gesmolten kaarsvet.

Dianne laat zich met haar ronde kont naast me op de driezitter ploffen. Die kont is toch wel lekker – goed om tegenaan te rijden. Jammer dat je dat domme wijf erbij krijgt. Colin laat zich op een van de andere banken vallen. Hij draait een fles Apfelkorn open en schenkt drie glazen vol, maar ik hou het bij mijn biertje en bedank. Billy heeft mazzel en krijgt mijn glas.

Colins moeder heeft het appartement een jaar of drie geleden voor hem gekocht, toen hij thuis echt onhoudbaar werd. Hij trok zich niets meer van haar aan en maakte van het huis een honk voor iedereen die net als hij geen zin had in school en liever 's nachts met spuitbussen op pad ging of scooters jatte. Nadat hij de zoveelste vriend van zijn moeder het huis uit had getreiterd, stelde ze hem een deal

voor: hij kreeg een eigen flatje als hij in therapie ging om serieus iets te doen aan zijn woedeaanval- len en drugsgebruik, en daarna werk zou zoeken.

Kort na de verhuizing sloeg hij zijn therapeut op z'n bek en in werk heeft hij nog steeds geen zin. Zijn moeder dreigde om de flat weer te verkopen, maar nadat hij haar had bezworen om dan haar huis in de fik te steken, liet ze hem er toch maar zitten. Sindsdien ramt hij in zijn eigen bastion een paar gram speed per dag weg en spoelen er altijd mensen bij hem aan in de hoop dat er iets te lachen valt of iemand gul is. En omdat er weinig anders te doen is als je in dit gat woont.

De vorige keer dat ik hier was, was Colin jarig. Er zaten iets van tien mensen binnen te blowen en te snuiven – muziek erbij, beetje gallen. Een paar meiden kwamen binnen met een groot cadeau: een kooi met een cavia. Colin vond het diertje te gek, doopte het Tony Montana en speelde ermee. Zijn nieuwe vriend bleef rustig op zijn hand zitten – later op zijn schouder – en kroop rond in zijn trui. Toen iemand hem erop wees dat hij hem wel elke dag moest voeren en de schijt moest opruimen, leek het hem leuker om te kijken hoe ver hij zou komen vanaf het balkon.

'Say goodbye to my little friend!' riep hij, en Tony kwam een meter of dertig verderop in een boom terecht. Colin lachte zich rot en de meiden scholden

hem een halfuur lang de huid vol, maar bleven wel. Later die avond heeft hij er één geneukt voor twee pakken coke.

De voordeur wordt dichtgeslagen. Jonas sjokt direct door naar de koelkast, pakt een biertje en gaat in een luie stoel zitten, met zijn rug naar de bar, waar de drie geraamtes nog steeds onderhandelen over hun plannen. Hij bijt een nagel af en gooit die in een van de overvolle asbakken op de salontafel. Zijn vette haar ligt in sliertjes op zijn magere hoofd. De huid op zijn jukbeenderen en voorhoofd is schilferig; bij zijn slapen is het geel. Hij kijkt uit ogen die even dof zijn als de wallen eronder. Jonas was altijd een toffe gast, maar is oninteressant sinds hij torren in zijn kop heeft. Hij woont in dezelfde flat, zes deuren verderop, maar er zit nooit meer iemand bij hem en niemand belt hem meer; we zien hem alleen nog bij Colin.

‘Wat zie je eruit, Jonas.’

Hij kijkt mij wezenloos aan.

‘Ben je ziek?’ vraagt Colin. ‘Je ziet er de fuck niet uit.’

‘Nee. Nou. Ja... Misschien.’

‘Wat dan?’

In de keuken gaat een mobieltje en de meisjes van de camping vertrekken zonder dat hun groet wordt beantwoord. Jonas bijt op de binnenkant van zijn onderlip, tot de deur weer met een klap dicht-

slaat en Colin daarover is uitgevloekt.

‘Ik... Ik hoor geluiden waarvan ik niet zeker... Ik hoor soms stemmen. Af en toe denk ik echt dat ik gek ben. Ik weet niet meer wanneer ik stoned ben en wanneer niet. Of ik iets nou heb gedroomd of meegemaakt.’

Colin steekt een ouwe joint weer aan, neemt een hijs, denkt een paar tellen na en kijkt geïrriteerd naar Jonas, die onzeker naar de grond of zijn schoenen staart.

‘Je moet niet zo zeiken, man.’

De rook houdt hij krampachtig binnen.

‘Je zeikt als een oud wijf.’

Hij jaagt de rook over tafel, pakt de afstandsbediening en zet Jay-Z een stuk harder.

‘Iedereen heeft wel wat,’ zegt hij over de muziek heen. ‘Ik heb al twee jaar zeven stemmen in mijn kop, en mij hoor je ook niet janken. Gewoon doorgaan.’

Hij staat op en danst naar de keuken.

Die vent die net nog in een schaaap zat te wroeten, staat nu in een woestijn zijn eigen zeik uit een slangen huid te lebben.

Een halfuur later staan er twee agenten in de kamer.

‘Hé Colin, als je nu je geluid niet dimt, neem ik de installatie én je tv in beslag,’ zegt een van hen. ‘En dit keer neem ik ’m voor definitief mee.’

Colin zet de muziek zachter.

‘Sorry, man. Ik wist niet dat het al zo laat was. Ik heb niet opgelet. Sorry, zal niet meer gebeuren.’

De petten waarschuwen hem nog een keer, kijken goed om zich heen en vertrekken. Colin schuift achter hen aan, draait de deur dicht en komt vloekend terug de kamer in.

Als een paar minuten later Jonas weer binnenkomt, die thuis even een krat bier is gaan halen, stormt Colin op hem af en geeft hem een harde *low kick* tegen zijn knie.

‘Doe die deur achter je reet dicht, kankermonsgoel! Er staan hier net smerissen binnen! Wat als Duncan hier was geweest? Of als er troep op tafel had gelegen?’

Jonas kijkt wat verward naar Colin en strompelt met zijn krat naar de keuken, maar begrijpt dat hij fout zit en is zo slim om zijn bek te houden. Hij zet een paar biertjes op tafel en legt de rest in de koelkast.

Colin kijkt uit het raam en ziet de politieauto de straat uit rijden. Hij zet ‘Hello Brooklyn’ van Jay-Z op, het geluid tot ver boven het oude niveau, en beukt met de bassen mee op de muur van de vermoedelijke klager, zijn depressieve buurman, vroeger een leraar van hem, die zijn flatje al een tijd te koop heeft staan.

Nadat Colin is uitgeraasd komt Duncan binnen. De kleine indo zit al twee weken bij Colin onder-

gedoken. Hij haalt een fles rum en twee flessen cola uit zijn rugtas, en zet ze op tafel. Aan zijn broekspijpen hangen klittenbolletjes.

‘Heb je een hut gebouwd?’ vraag ik.

‘Kanker, man, ik kom hier om de hoek lopen en zie die juten naar buiten komen. Ik kon nog net op tijd de bosjes in duiken. Wat moesten ze?’

‘Die lul van hiernaast heeft weer gebeld,’ zegt Colin. ‘Ik ga vannacht op zijn balkon zeiken.’

Billy gaat in het centrum proberen op provisiebasis nog wat van de pillen en speed voor Colin te slijten. Dianne gaat met hem mee, achter de pillen aan. Ze slenteren de kamer uit en laten de voordeur met een klap dichtvallen.

‘Smijt niet met die kankerdeur!’ schreeuwt Colin.

Duncan laat zich met een glas rum in de deuk zakken die Dianne heeft achtergelaten. Hij kan blijkbaar niet langer wachten tot ik mijn voorraad aanbreek en pakt een wikkel uit zijn pak peuken om een paar lijnen te trekken op de grote badkamer-spiegel die hij onder de bank vandaan heeft gevist. Ik knik als hij mij ook twee lijntjes aanbiedt, maar alleen omdat ik weet dat hij dat irritant vindt.

Om halftwaalf trilt mijn telefoon – mijn moeder. Ik loop naar de gang, terwijl ze vertelt dat alles goed